

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. tt06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

HERÄTTÄJÄJUHLAT
Kauhava 2.–4.7.2021

Lauantai 3.7.2021
aamuseurat klo 8.30
Iida Tukeva

Viisi vuotta sitten eräs isä jätti tyttärensä Sääskiniemen laiturille odottamaan laivaa Aholansaareen. Rippikoululeiri oli juuri alkamassa, ja isän piti lähteä pitkälle kotimatkalle. Tytär oli kauhuissaan. Edessä oli kaksi viikkoa leirielämää tuntemattomien ihmisten seurassa veden saartamana. Ujo tytär ei voinut kuvitella mitään sen pahempaa. Juonipaljastuksena kerrottakoon, että mitään kamalaa ei tapahtunut.

Tämän päivän maailma sen sijaan on täynnä kaikenlaisia kamaluuksia laidasta laitaan. Minun ikäiseni parikymppinen nuori on kuullut ekokriisistä kättilön sivulauseessa jo syntyessään. Alakoulussa opetetaan nälänhädästä ja sodista. Somessa jaetaan videoita poliisiväkivallasta ja tuotantoeläinten kurjista oloista. Mediassa rummutetaan katastrofia toisensa perään. Jokainen tuntee jonkun, joka painii mielenterveysongelmien kanssa tai käy kyseistä taistelua itse.

Sininen planeettamme on täynnä syrjittyjä, sorrettuja, maahan painettuja, vähäväkisiä.

Miten tällaisessa maailmassa voi löytää paikkansa tai edes itsensä? Informaatiotulvaan on helppo hukkuu, ja sieltä kuiville pyristely on huomattavan vaivalloista. Elämä on kellon kanssa juoksemista, hetkestä toiseen hyppimistä. Tuntuu siltä, että runsautta ja yltäkylläisyyttä on aivan väärissä paikoissa. On liikaa tavaraa, liikaa töitä, liikaa ajatuksia.

Ihminen tarvitsee pysähdyksiä. Pysähdyksiä, joiden aikana voi selvittää omaa päätään. Pysähdyksiä, jotka auttavat löytämään olennaisen. Olen sen verran onnekas, että Siionin virret ovat siunaantuneet osaksi elämääni. Mikään ei tarjoa yhtä hyvää hengähdystaukoa kuin niiden avaaminen Paavon pirtin savun tuoksussa. Kun kansa kokoontuu veisaamaan yhdessä, on siihen hetkeen luotu jotain ainutlaatuista. Olennainen löytyy virsien säkeistä, niistä vuosikymmeniä ja jopa vuosisatoja vanhoista ajatuksista, jotka joku on kirjannut ylös. Olennainen saattaa meitä lähemmäs toisiamme ja lähemmäs Jumalaa. Yhteinen veisuu on kollektiivista terapiaa.

Miten usko sitten pärjää sosiaalisen median aikakaudella, jonka merkittävimpiä piirteitä ovat nopea reagointi ja näkyvyyden maksimointi? Usein tuntuu siltä, että vain ne asiat ovat olemassa, jotka laitetaan someen. Pitäisikö uskonkin mahtua tähän muottiin? Usko on kuitenkin olemassa, vaikka se ei ole nopeita ratkaisuja tai jatkuvasti esillä. Usko ei suuntaudu siihen, mitä on näkyvillä, vaan siihen, mitä emme näe.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. tt06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

HERÄTTÄJÄJUHLAT
Kauhava 2.-4.7.2021

Someen ei myöskään jaeta elämän huonompia hetkiä. Postausten virta on suurimmaksi osaksi siloteltua ja virheetöntä. Sellaista todellisuus ei tietenkään ole, mutta puhelimen jatkuva selailu sekoittaa kaunistellut lomakuvat rosoiseen arkielämään. Yhtäkkiä epäkohtia hävetään, ja kaikista ikävistä tunteista yritetään päästä eroon. Ulospäin pitää näyttää siltä, että kaikki on järjestyksessä. Oman käsitykseni mukaan elämä on kuitenkin luonteeltaan melko kaoottista ja jatkuvassa muutoksen tilassa. Elämä on prosessi, ei mikään valmis paketti.

Kaoottinen luonne voi olla vaikea hyväksyä. Apu saattaakin löytyä niistä hengähdystauoista, joiden aikana ehtii pohtimaan omia arvojaan, minuuttaan, sekä suhdetta lähimmäisiin ja Jumalaan. Jatkuvasti kiihdyttävässä maailmassa armo ja armollisuus itseään ja muita kohtaan ovat avainasemassa.

Mitä pelokas tyttö Säaskiniemen laiturilla ajatteli tästä kaikesta? Eipä oikeastaan mitään. Päässä pyörivät paljon arkisemmat pelot, eikä herkkä mieli olisi edes osannut käsitellä suuria kysymyksiä terveellä tavalla. Viiden vuoden aikana ehtii oppimaan paljon. Saan olla kiitollinen siitä, että körtit ja körttiläisyys ovat kulkeneet oppainani tuon viisivuotisen taipaleen ujosta riparilaisesta sellaiseksi ihmiseksi, joka olen nyt. Körttiläisyys on opettanut minulle, että saan olla hukassa, saan etsiä, saan kysellä, saan olla epävarma, jopa epätoivoinen. Tukea ja muita etsijöitä löytyy ympäriltä. Valmiita vastauksia ei tarjoilla, vaan opasteita oikeaan suuntaan.

Olen tällä hetkellä toista kesää Aholansaassa töissä. Viiteen vuoteen on mahtunut monenlaisia leirejä ja tapahtumia, kokemuksia ja kohtaamisia, iloja ja suruja. Kun katselen Saassa ympärilläni, näen paljon ihania ihmisiä, jotka ovat kokoontuneet Paavo Ruotsalaisen perinnön äärelle. Näen kaunista luontoa ja arvokkaita paikkoja. Aistin rakkautta. Tuntuu uskomattoman hienolta, että minulle on suotu tällainen voimavara elämäni. Siitä käy kiittäminen vanhempiani, jotka halusivat jatkaa körttiläistä perinnettä perheessämme ja erityisesti isääni, joka uskalsi jättää tyttärensä yksin laiturille.